

PARAULES DE VIDA

Batejats i enviats

Amb la finalització del temps de vacances les institucions educatives i eclesials van recuperant progressivament la normalitat. Enguany el començament del nou curs en l'Església està marcat per la celebració del Mes Missioner Extraordinari convocat pel papa Francesc, per commemorar el centenari de la promulgació de la carta *Maximum illud* del papa Benet XV. Es tracta d'un document important, en primer lloc pel context històric en el qual va ser publicat. A Europa havia acabat la Primera Guerra Mundial, que havia provocat milions de morts. Benet XV va voler, amb aquest document, que no s'unís ni confongués la missió de l'Església amb els interessos expansionistes i colonialistes dels països europeus. El que mou a l'Església a fer-se present als pobles que no coneixen Crist és el desig d'obeir al mandat que el Senyor ressuscitat va donar als seus deixebles: «Aneu al món sencer i proclameu l'Evangeli a tota la creació» (Mc 16,15). Separant la missió eclesial dels interessos dels estats, aquesta adquiriria un rostre més evangèlic.

Aquesta carta va suposar també un desenvolupament de la consciència missionera en tot el Poble de Déu. La idea de la corresponsabilitat en l'anunci de l'Evangeli es va estendre per tota l'Església. Aquest anunci allí on no s'havia sentit parlar de Crist, deixava de ser

quelcom exclusiu de les ordes i congregacions religioses i començava a ser vist com una responsabilitat de tots els catòlics. Creix un sentiment d'estima cap als missioners i missioneres i per l'essencial de la seua missió, que no és altra cosa que anunciar Jesucrist perquè siga conegut i estimat per tots. Aquesta consciència es va generalitzar a l'Església. En els seminaris es va cultivar l'esperit missioner i moltes diòcesis van cercar formes de col·laboració amb esglésies de països de missió que estaven més necessitades de sacerdots.

El decret *Ad gentes* del Concili Vaticà II va suposar un reconeixement d'aquesta orientació iniciada amb la carta *Maximum illud*.

Per a la celebració d'aquest Mes Missioner el papa Francesc ha triat un lema que ens compromet a tots: «Batejats i enviats». Tot batejat ha de sentir-se enviat a ser testimoni de l'Evangeli, no solament en els llocs on no es coneix Crist o es necessiten sacerdots o agents de pastoral, sinó allí on es viu i en el compromís concret que cadascú tingui en la vida eclesial.

També en les nostres parròquies i diòcesis és necessari que visquem amb esperit missioner. En l'exhortació *Evangelii gaudium* el papa Francesc ens anima a no resignar-nos a mantenir el que ja tenim.

D'aquesta manera, en la ment del Papa, l'esperit missioner, que ens parla d'una Església que no es tanca en ella mateixa sinó que surt a anunciar Crist als qui no el coneixen, ha d'impregnar la vida de les nostres comunitats, i no solament la dels qui deixen la seua terra per anar a altres llocs. Això significa que en aquesta societat, que en molts aspectes és postcristiana, hem d'aprofitar totes les oportunitats que se'ns presenten com a possibles espais de missió.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

NOTÍCIES

97, 98, 99... me'n falta una!

«**M**e'n falta una!», és l'expressió que va fer el pastor, aquell vespre d'un dia de tardor, en tancar les ovelles al corral. Un cop d'ull al ramat fou suficient per adonar-se que hi mancava una primala. I va pensar que era massa jove i inexperta per tornar tota sola a casa. Avís a la mestressa de casa, crida el gos i surt a buscar-la, refent el camí per on havia portat el ramat aquell dia. Se sap prou bé tots els topants: baixa a la bassa on l'abeura cada dia abans de portar-lo al corral, segueix pels herbassars de la parada gran abaix al clot, els matolls de la solana,

els roures de l'obaga i, de sobte, el gos l'assenyala en uns garrics de la recolzada, on s'havia enganxat portada per la gormanderia d'uns fredolics que hi havia descobert. La bestiola, entre espantada i adolorida, ja no tenia ni esma de belar. El pastor l'allibera, se la posa al coll i content torna cap a casa. Mentrestant s'ha fet fosc i amos i mossos torren pa asseguts vora el foc. Tots estan contents i feliciten l'Enric que ha trobat la primala. El sopar, aquell vespre, és més festiu i animat entre explicacions, comentaris, i la minyona... s'exhibí amb un cantirrol dels seus.

Jesús va posar aquesta paràbola per fer entendre a uns savis mestres de la Llei que als qui s'han esgarriat no els podem deixar tirats sinó que cal cercar-los, ajudar-los a refer la seva vida i a reintegrar-se al grup i que puguin gaudir de la joia de compartir una mateixa fe i uns mateixos ideals i esperances. Ens equivoquem quan estem tan zelosos de la nostra fe que sembla com si ens en volguéssim apropiat.

En les nostres comunitats cristianes ens pot passar que un dia trobem a faltar dones i homes que solien participar assíduament en les celebra-

cions... Quan ens adonem que aquesta absència es perllonga, l'actitud del bon pastor és sortir a trobar qui comença a allunyar-se, parlar amb ell, comentar si escau les causes de l'allunyament i, si és possible, convidar-los a retornar. Qui abandona injustificadament les pràctiques ordinàries, sovint s'aparta de la comunitat i acaba allunyant-se de Déu.

I Jesús acaba la paràbola: «*En el cel, hi ha més alegria per un pecador convertit que per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se.*»

Mn. Ramon Sàrries

PALABRAS DE VIDA

Bautizados y enviados

Con el fin del tiempo de vacaciones las instituciones educativas y eclesiales van recuperando progresivamente la normalidad. Este año el comienzo del nuevo curso en la Iglesia está marcado por la celebración del Mes Misionero Extraordinario convocado por el papa Francisco, para conmemorar el centenario de la promulgación de la carta *Maximum illud* del papa Benedicto XV. Se trata de un documento importante, en primer lugar por el contexto histórico en el que fue publicado. En Europa había terminado la Primera Guerra Mundial, que había provocado millones de muertos. Benedicto XV quiso, con este documento, que no se uniera ni confundiera la misión de la Iglesia con los intereses expansionistas y colonialistas de los países europeos. Lo que mueve a la Iglesia a hacerse presente en los pueblos que no conocen a Cristo es el deseo de obedecer al mandato que el Señor resucitado dio a sus discípulos: «Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda la creación» (Mc 16,15). Separando la misión eclesial de los intereses de los estados, esta adquiría un rostro más evangélico.

Esta carta supuso también un desarrollo de la conciencia misionera en todo el Pueblo de Dios. La idea de la corresponsabilidad en el anuncio del Evangelio se extendió por toda la Iglesia. Este anuncio allí donde no se había oído hablar de Cristo, dejaba de ser algo exclusivo de las órdenes y congregaciones religiosas y comenzaba a ser visto como una responsabilidad de todos los católicos. Crece un sentimiento de aprecio hacia los misioneros y misioneras y por lo esencial de su misión, que no es otra cosa que anunciar a Jesucristo para que sea conocido y amado por todos. Esta conciencia se generalizó en la Iglesia. En los seminarios se cultivó el espíritu misionero y muchas diócesis buscaron formas de colaboración con iglesias de países de misión que estaban más necesitadas de sacerdotes. El decreto *Ad gentes* del Concilio Vaticano II supuso un reconocimiento a esta orientación iniciada con la carta *Maximum illud*.

Para la celebración de este Mes Misionero el papa Francisco ha escogido un lema que nos compromete a todos: «Bautizados y enviados». Todo bautizado ha de sentirse enviado a ser testigo del Evangelio, no sólo en los lugares donde no se conoce a Cristo o se necesitan sacerdotes o agentes de pastoral, sino allí donde se vive y en el compromiso concreto que cada uno tenga en la vida eclesial.

También en nuestras parroquias y diócesis es necesario que vivamos con espíritu misionero. En la exhortación *Evangelii gaudium* el papa Francisco nos animaba a no resignarnos a mantener lo que ya tenemos. De este modo, en la mente del Papa, el espíritu misionero, que nos habla de una Iglesia que no se encierra en sí misma, sino que sale a anunciar a Cristo a quienes no lo conocen, debe impregnar la vida de nuestras comunidades y no sólo la de quienes dejan su tierra para ir a otros lugares. Eso significa que en esta sociedad, que en muchos aspectos es postcristiana, debemos aprovechar todas las oportunidades que se nos presentan como posibles espacios de misión.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Catifes artesanals en honor del Sagrat Cor de Jesús

El diumenge 30 de juny, la Parròquia de Sant Francesc d'Assís, de Jesús, va celebrar la festa del Sagrat Cor de Je-

sús amb una Missa presidida pel M.I. Víctor Cardona, nou canonge de la catedral de Tortosa i celebrada pels mossens de l'ar-

xiprestat i, a continuació, una solemne processó pels carrers engalanats amb les catifes populars.

A Jesús, des de fa molts anys la processó del Sagrat Cor es distingeix per les catifes populars artesanals. De bon matí hi havia al voltant de 300 persones fent una obra d'art, treball que es preparava feia mesos. Les processons han donat peu al llarg de la història a la creativitat i són un espectacle al carrer que serveix també de catequesi popular.

Les catifes estan en consonància amb l'esperit franciscà del *Cant de les Criatures*. Tant en la vida social com en la litúrgia, unes flors ben posades, fresques o seques, canten tota una sèrie de sentiments: alegria, festa, respecte, estimació, ...

Mn. Paco

Tómbola a Vilalba dels Arcs

El grup de Càritas Parroquial de Vilalba dels Arcs va organitzar una tómbola benèfica a fi de recollir diners destinats a famílies que necessiten se'ls doni suport en aliments, roba i d'altres menesters... L'acte va ser un èxit de participació, tant

en portar regals per sortejar com en la venda de tiquets. El grup agraeix a l'Ajuntament la cessió del local i altres serveis. Tanmateix a totes les persones que d'alguna manera hi han col·laborat.

El grup de Càritas Parroquial

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La salvació no es compra ni es paga: és un do gratuït» (29 de maig).

@Pontifex: «Si us feu de la bondat del Senyor, comprendreu el sentit dels esdeveniments i la finalitat de la vostra vida» (29 de maig).

@Pontifex: «Amb la seva ascensió, el Senyor ressuscitat atreu la nostra mirada cap al Cel, per mostrar-nos que la meta del nostre camí és el Pare» (30 de maig).

@Pontifex: «L'Esperit Sant ama plasmar la unitat en la més bella i harmoniosa diversitat» (2 de juny).

Formació de catequistes a l'estiu

El Secretariat Interdiocesà de Catequesi va felicitar al Bisbat de Tortosa perquè els dies 5 i 6 de juliol van participar a les XVIII Jornades de responsables un bon grup d'agents de pastoral de la nostra diòcesi. Vinguts de Gandesa, Vinaròs, Camarles i Vandellòs, van trobar-se al Seminari Conciliar de Barcelona amb més d'un centenar de catequistes d'altres bisbats. El lema d'enguany era «La catequesi, al cor de la comunitat».

La ponència, al matí, de Mn. Emili Marlés, i les experiències de parròquies com Montblanc, Getafe i Barcelona per la tarda van ser tan enri-

quidores que van gravar-les per penjar-les a la web del SIC (www.sic-catequesi.cat).

No vivim una època de canvis, sinó un canvi d'època. Amb aquesta idea, el dissabte vam tenir el testimoni catequètic d'una parròquia italiana de Cremona per donar llum als nous reptes pastorals.

Aquestes jornades van ajudar a preparar-nos per al nou curs i van animar a la participació a les jornades de formació de catequistes que enguany tindran lloc a Vic els dies 15, 16 i 17 de novembre.

Delegació de Catequesi

Confirmacions a Ballestar

El diumenge dia 7 de juliol de 2019, el Sr. Bisbe va confirmar 6 joves al Ballestar, dins el marc de les festes de la Trinitat. L'església estava plena de gom a gom, com era d'esperar, ja que no hi havia hagut cap confirmació des del 1978.

Amb la voluntat dels veïns del poble, l'església s'ha anat arreglant i

restaurant. El Sr. Bisbe va agrair i animar a tots a continuar fent coses pel poble.

Des del Ballestar nosaltres també volem agrair al nostre Bisbe la seva disponibilitat i acompanyament en aquest dia.

Mn. Xavi Margalef

Campaments de la comarca dels Ports

Un any més, del 15 al 21 de juliol, la comarca dels Ports ha realitzat els campaments. Aquest any sota el lema «Jocs del Pirineu», hem anat a Eriste, on hem gaudit d'uns dies de diversió, convivència, naturalesa, pregària i formació amb xiquets i xiquetes dels pobles dels

Ports. Hem anat també d'excursió als Aigualluts i al Coll de Toro.

Agraïm la col·laboració de tots els que ho han fet possible, sobretot als cuiners i als de la intendència. I als pares per confiar, un any més, en les parròquies.

Parròquies dels Ports

AGENDA

Dimarts 17, Tortosa, Parròquia Mare de Déu dels Dolors, a les 18 h, Missa, associació de l'Alzheimer.

Dijous 19, Tortosa, Monestir de Santa Clara, a les 18 h, Missa, 100 aniversari de sor Visitación.

Dissabte 21, Tortosa, Parròquia Mare de Déu del Roser, a les 19.30 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1Tm 2,1-8 / Sl 27 / Lc 7,1-10]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià, bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dimarts [1Tm 3,1-13 / Sl 100 / Lc 7,11-17]. Sant Robert Bellarmino (1542-1621), bisbe de Càpua i dr. de l'Església, card. (jesuïta); santa Hildegarda de Bingen, vg. i dra. de l'Església; sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ Dimecres [1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Lc 7,31-35]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà

conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Dijous [1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Lc 7,36-50]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Santa Maria de Cervelló o dels «Socors», vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ Divendres [1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3]. Sant Andreu Kim Taegon, prev., i sant Pau Chong Hasang, i companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ Dissabte [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers.

22. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Am 8,4-7 / Sl 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o bé, més breu: 16,10-13)]. *Urgell*: ■ Beats Josep Batalla, Jaume Bonet, Josep Rabasa i companys màrtirs; Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, màrtirs; santa Digna, verge i màrtir; sant Felix IV, papa (526-530).

Diumenge XXIV de durant l'any (C)

COMENTARI

Déu sempre estima i perdona

Tot i que el papa Francesc va voler celebrar, fa un temps, l'any de la misericòrdia, podem dir que tota la Bíblia és plena de l'amor de Déu als homes. Ho veiem a la primera lectura. Déu estava indignat perquè el poble d'Israel s'havia desviat del camí que els havia prescrit i volia castigar-lo: *Deixa'm que s'inflami la meua indignació, i no en deixaré rastre* [d'aquest poble]. Però quan Moisès apai-vagà el Senyor el seu Déu i li recorda que és el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i mà forta i fa esment llavors dels grans patriarques *llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble*. Déu es mostra plenament misericordiós. És més forta sempre la misericòrdia que l'enuig.

I si això ho veiem a l'Èxode, molt més clar és encara a l'evangeli. Llegim avui les tres paràboles de la misericòrdia: la de l'ovella perduda, la de moneda de plata i sobretot la mal anomenada del fill pròdig. Quan el pastor troba l'ovella perduda o la dona la moneda de plata, hom subratlla sempre la gran alegria per haver trobat l'ovella o la moneda i el final és gairebé sempre el mateix: *Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos, que no necessiten conversió*. Però on veiem el gran amor de Déu, el Pare ple de misericòrdia, és en la tercera paràbola. El pare espera sempre que torni el fill i quan el veu es posa a córrer per donar-li una forta abraçada, no li pregunta res sinó que fa una gran festa: *Porteu de pressa el vestit millor, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho*. Una gran festa perquè el fill ha tornat a casa: la seva alegria és immensa. Ho recorda també Pau a la segona lectura: *Déu s'apiadà de mi. Entre els pecadors jo soc el primer. Però Déu se n'apiadà*. Per tot arreu es respira la misericòrdia, l'alegria de Déu que perdona. És que Déu és amor i és feliç estimant i perdonant. El pitjor pecat és dubtar del seu amor.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.» Però Moisès apai-vagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havia fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel, i tot aquest país que jo us havia dit el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".» Llavors el Senyor desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

▶ Salm responsorial (50)

R. Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi, perquè quan encara no tenia fe no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat prò-diga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist. Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo soc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-32) (Versió abreujada)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se. I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum i escombraria la casa i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 32,7-11.13-14)

En aquellos días, el Señor dijo a Moisés: «Anda, baja de la montaña, que se ha pervertido tu pueblo, el que tú sacaste de Egipto. Pronto se han desviado del camino que yo les había señalado. Se han hecho un becerro de metal, se postran ante él, le ofrecen sacrificios y proclaman: "Este es tu Dios, Israel, el que te sacó de Egipto".» Y el Señor añadió a Moisés: «Veo que este pueblo es un pueblo de dura cerviz. Por eso, déjame: mi ira se va a encender contra ellos hasta consumirlos. Y de ti haré un gran pueblo». Entonces Moisés suplicó al Señor, su Dios: «¿Porqué, Señor, se va a encender tu ira contra tu pueblo, que tú sacaste de Egipto, con gran poder y mano robusta? Acuérdate de tus siervos, Abraham, Isaac e Israel, a quienes juraste por ti mismo: "Multiplicaré vuestra descendencia como las estrellas del cielo, y toda esta tierra de que he hablado se la daré a vuestra descendencia para que la posea por siempre".» Entonces se arrepintió el Señor de la amenaza que había pronunciado contra su pueblo.

▶ Salmo responsorial (50)

R. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tim 1,12-17)

Querido hermano: Doy gracias a Cristo Jesús, Señor nuestro, que me hizo capaz, se fió de mí y me confió este ministerio, a mí, que antes era un blasfemo, un perseguidor y un insolente. Pero Dios tuvo compasión de mí porque no sabía lo que hacía, pues estaba lejos de la fe; sin embargo, la gracia de nuestro Señor sobrepasó en mí junto con la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito y merecedora de total aceptación que Cristo Jesús vino al mundo para salvar a los pecadores y yo soy el primero; pero por esto precisamente se compadeció de mí: para que yo fuese el primero en el que Cristo Jesús mostrase toda su paciencia y para que me convirtiera en un modelo de los que han de creer en él y tener vida eterna. Al Rey de los siglos, inmortal, invisible, único Dios, honor y gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 15,1-32) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y los pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta parábola: «¿Quién de vosotros que tiene cien ovejas y pierde una de ellas, no deja las noventa y nueve en el desierto y va tras la descarriada, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, se la carga sobre los hombros, muy contento; y, al llegar a casa, reúne a los amigos y a los vecinos, y les dice: "¡Alegraos conmigo!, he encontrado la oveja que se me había perdido". Os digo que así también habrá más alegría en el cielo por un solo pecador que se convierta que por noventa y nueve justos que no necesitan convertirse. O ¿qué mujer que tiene diez monedas, si se le pierde una, no enciende una lámpara y barre la casa y busca con cuidado, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, reúne a las amigas y a las vecinas y les dice: "¡Alegraos conmigo!, he encontrado la moneda que se me había perdido". Os digo que la misma alegría tendrán los ángeles de Dios por un solo pecador que se convierta.»